

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **V. I.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 7. 2017, č. j. 57 A 65/2016 – 50, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 7. 2017, č. j. 57 A 65/2016 – 50, **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 3. 2016, č. j. OAM-14262-66/TP-2012, byla žalobci podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínek dle § 68 uvedeného zákona, konkrétně pro nesplnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu na území České republiky.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 6. 2016, č. j. MV-57381-6/SO-2016, zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[3] Z rozhodnutí správního orgánu II. stupně vyplývá, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, který na území České republiky pobýval nejprve na základě víza nad 90 dnů za účelem „zaměstnání“ s platností od 17. 2. 2006 do 31. 10. 2006 a následně na základě víza nad 90 dnů za účelem „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ s platností od 17. 10. 2007 do 19. 3. 2008. Následně mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za tímž účelem s platností od 20. 3. 2008 do 19. 3. 2010 a po té povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – osoba samostatně výdělečně činná“ s platností od 18. 5. 2009 do 17. 5. 2011. Dne 2. 5. 2011 žalobce podal žádost o prodloužení platnosti tohoto povolení k dlouhodobému pobytu, která byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 3. 8. 2011, č. j. OAM-33474/TP-2011, zamítnuta a rozhodnutím

žalované ze dne 14. 3. 2014, č. j. MV-97911-3/SO/sen-2011, bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Rozhodnutí žalované bylo následně zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2015, č. j. 45 A 27/2014 – 76, který byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 6 Azs 35/2015 – 30, přičemž Krajský soud v Praze znovu zrušil rozhodnutí žalované rozsudkem ze dne 8. 12. 2015, č. j. 46 A 27/2014 – 107. Z úřední činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu též známo, že následná kasační stížnost žalované byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2016, č. j. 3 Azs 277/2015 – 29.

[4] Žalobce následně podal žalobu proti rozhodnutí žalované ve věci jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu u Krajského soudu v Plzni, jenž ji rozsudkem ze dne 18. 7. 2017, č. j. 57 A 65/2016 – 50, zamítl.

[5] Žalobce (stěžovatel) poté podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž zároveň navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[6] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodňoval tím, že na území České republiky žije již více než 10 let, a to ve společné domácnosti s přítelkyní, která má na území České republiky povolen pobyt a v současné době očekávají narození společného potomka. Na území České republiky dále žije jeho bratr, s nímž jej pojí velmi blízký vztah a s nímž se věnuje podnikatelské činnosti. V zemi původu pobývá stěžovatelova matka, bývalá manželka a dvě nezletilé děti, jež pravidelně navštěvuje (jednou za 2-3 měsíce) a ze své podnikatelské činnosti jim zasílá finanční prostředky. Stěžovatel dále poukázal na Úmluvu o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.) a uvedl, že v případě přiznání odkladného účinku by stěžovatel mohl nadále navštěvovat své nezletilé děti v zemi původu a pečovat v ČR o své nově narozené dítě. Stěžovatel dále poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které může být pro výkon práva stěžovatele na spravedlivý proces nezbytné, aby mohl zůstat na území České republiky. K právu na spravedlivý proces totiž mimo jiné náleží i právo vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem a udělovat mu pokyny. Dle názoru stěžovatele přiznáním odkladného účinku nemůže vzniknout jiným osobám jakákoliv újma a jeho přiznání nemůže být ani v rozporu s veřejným pořádkem. Stěžovatel proto žádal, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[7] Žalovaná ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku navrhla jeho zamítnutí, neboť měla za to, že zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu stěžovatele nestaví nepřekonatelnou bariéru mezi ním a Českou republikou. Nebylo mu pouze uděleno nejvyšší možné pobytové oprávnění, zákaz pobytu mu však vystaven nebyl. Stěžovatel si může požádat o pobytové oprávnění nižšího stupně, a ačkoliv samozřejmě nelze s absolutní jistotou předjímat výsledek takového správního řízení, je nutno podotknout, že stěžovatel dosud nenarušil veřejný pořádek ani neobcházel zákon o pobytu cizinců. Dle žalované tak je nanejvýš pravděpodobné, že stěžovateli bude pobytové oprávnění nižšího stupně uděleno, a nebude tak muset opustit svou rodinu a přerušit své podnikatelské aktivity. Žalovaná se proto domnívá, že pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou splněny zákonné podmínky, neboť stěžovateli bezprostředně nehrozí reálná závažná újma.

pokračování

[8] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[10] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[11] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 – 74).

[12] Stěžovatel navrhuje přiznání odkladného účinku zejména s ohledem na ochranu svých procesních práv a dále na ochranu svého práva na respektování soukromého a rodinného života, do nichž by mělo být zasazeno v případě, že by byl nucen před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o věci samé opustit Českou republiku. Předmětem řízení v nyní projednávané věci je ovšem přezkum rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým se zamítá žádost stěžovatele o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Důsledkem rozhodnutí žalované tedy bylo, že stěžovateli nebyla udělena určitá konkrétní (vyšší) forma pobytového statusu (právního titulu pobytu na území České republiky). Nabytí právní moci tohoto rozhodnutí však nemá bezprostřední následek spočívající v tom, že by stěžovatel byl státní mocí donucen území České republiky opustit. V daném případě totiž nejenže stěžovateli dosud nebylo uloženo správní vyhoštění s vymezením doby, po kterou by mu nebylo umožněno vstoupit na území členských států Evropské unie, ale žalobou napadeným rozhodnutím mu ani nebylo odňato dosavadní pobytové oprávnění. Tím se nyní posuzovaná věc liší od případů, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o odnětí stávajícího pobytového oprávnění z důvodů, u nichž je patrné, že daný cizinec má malou šanci získat jiný typ pobytového statusu na území České republiky, mají bezprostřední následek v podobě povinnosti cizince území České republiky opustit (viz např. usnesení

Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, jehož se stěžovatel dovolával, které se však týká skutkově odlišné věci). Nepřiznání nejvyššího pobytového oprávnění na území České republiky, navíc z důvodu, který v žádném případě nevylučuje udělení či zachování jiného pobytového statusu, stěžovateli nijak nebrání v tom, aby si další pobyt na území České republiky zajistil obdobným způsobem, jak činil v minulosti, tedy právě prostřednictvím jiného pobytového oprávnění.

[13] Po zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2015, č. j. 46 A 27/2014 – 107, ve věci žádosti stěžovatele o prodloužení dlouhodobého pobytu byla uvedená věc vrácena žalované k dalšímu řízení. Z toho vyplývá, že až do vydání pravomocného rozhodnutí o žádosti stěžovatele o prodloužení dlouhodobého pobytu svědčí stěžovateli fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (resp. nyní § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců), přičemž v případě pravomocného zamítnutí žádosti bude mít stěžovatel opět možnost brojít proti tomuto rozhodnutí správní žalobou a s ní spojit návrh na přiznání odkladného účinku takové žalobě směřující proti rozhodnutí, jímž by fakticky došlo k odnětí pobytového oprávnění stěžovatele na území České republiky. V nyní projednávané však byla „pouze“ zamítnuta žádost stěžovatele o trvalý pobyt na území České republiky; k odnětí, resp. zániku jakéhokoli oprávnění k pobytu nedošlo. Pobytový status stěžovatele by se tedy nezměnil ani v případě, že by byl odkladný účinek kasační stížnosti přiznán, neboť jeho přiznání, které má za následek dočasné navrácení do právního stavu před právní mocí žalobou napadeného rozhodnutí, by s ohledem na povahu věci nemohlo mít za následek vznik nebo obnovení oprávnění stěžovatele k pobytu na území České republiky.

[14] Nejvyšší správní soud proto po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelem tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dospěl k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky rozsudku krajského soudu či žalobou napadeného rozhodnutí pro stěžovatele samy o sobě nepředstavují bezprostředně hrozící újmu na jeho procesních právech ani na jeho právu na respektování soukromého a rodinného života. Není proto splněna hned první podmínka pro přiznání odkladného účinku.

[15] Nejvyšší správní soud proto podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[16] Nejvyšší správní soud dodává, že usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, právní věta publikována pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. října 2017

pokračování

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu